

Depășite, dar trebuie să căutăm să le refacem cât putem, pentru că altfel ne descompunem și descompunerea noastră înseamnă pieire.

Nu mai merge așa, uite în ce criză morală ne aflăm noi astăzi, cu dezbinările acestea din popor! Și această criză a adus-o intelectualitatea. Unul a citit un roman, altul un roman și fiecare judecă după romanul pe care l-a citit el. Nu mai trăiește bucuria comună cu ceilalți. Sunt câțiva prieteni și în oraș. Aceasta se vede și în faptul că Biserica Ortodoxă a făcut pe fiecare stradă câte o biserică. Biserica era centrul străzii, centrul uliței. La biserică la noi totdeauna mă întrebau: „Dar unde-i doamna? Ce face?” Ca într-o familie. Familiaritatea — poate asta-i comuniunea. Familiaritatea. Cred că asta a fost specific poporului nostru.

Limba noastră are aspect de taină, pe care nu-l are limba franceză. Noi spunem cuviință, francezii convenance, convenience — este o eleganță rece. E și portul lor medieval, foarte elegant, dar portul nostru este elegant și minunat de cald. Mă gândesc la portul fetelor noastre, al mireseilor, la catrința lor, la florile de pe mânecaiei, bogată în culori bine armonizate. La francezi e o eleganță fără căldură. Dar la noi e și o delicatețe în eleganța aceasta.

Eleganța și căldura portului nostru, grația și seriozitatea poporului nostru în datini, în toate, trebuie păstrate. Intelectualitatea noastră însă n-a sesizat aceasta. A scris Blaga despre spațiul mioritic și a afirmat că dealul și valea produc doina. De ce n-au produs și alte popoare, că și ele au dealuri și văi? Altceva a produs doina la noi....

Sursa: crestinortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 2 decembrie	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 5 decembrie	18:00	Vecernia și Litia
Sâmbătă 6 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei → Parastas
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 7 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gărbave)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

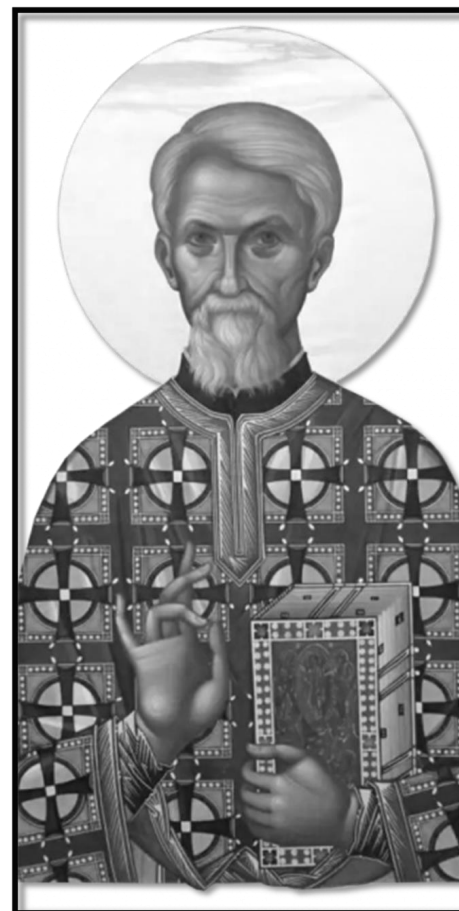
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Totul se așează dacă știi să rabzi și să te încredințezi lui Dumnezeu.”

— Patriarhul Pavle

Nr. 591 / 30 noiembrie 2025

SFÂNTUL
DUMITRU STĂNILOAE
1903 – 1993

NEAMUL ROMÂNESC- NEAM AL COMUNIUNII ÎN CREDINȚĂ

Fiecare om e făcut pentru veșnicie. Eu aspir la desăvârșire. Încă nu am ajuns la desăvârșire, dar aspirația aceasta nu se termină. Dacă aspirația aceasta nu se termină. Dacă sunt în legătură de iubire cu cineva (dacă se poate cu toți), aceasta nu se poate să nu fie de la Dumnezeu. În zadar zice cineva că Îl iubește pe Dumnezeu dacă pe om nu-l iubește și în zadar zice cineva că iubește pe om dacă pe Dumnezeu nu-l iubește, dacă nu vede în această taină mare și nesfârșită a omului prezența lui Dumnezeu! Să iubim pe oameni și să iubim pe Dumnezeu. Asta să ne fie deviza noastră de creștini adevărați și asta ne-ar vindeca și pe noi de boala dezbinărilor în care ne aflăm.

Poporul nostru a fost un popor unit, unit prin credință și iubire, pentru că politic am fost împărțiți în trei părți, dar limba era aceeași, cărțile sfinte erau aceleași. Unitatea noastră era perfectă, pentru că

aveam credință în Dumnezeu și pentru că ne iubeam ca neam. Să ne iubim unii pe alții ca neam, dar să ne iubim prin identitatea credinței. Pentru că numai prin ea ne putem iubi, ca să refacem și unitatea noastră care este astăzi atât de suferindă. Dumnezeu să ne ajute!

Poporul nostru are o limbă care e folosită și în Liturghie. La popoarele catolice, limba vorbită de popor este alta decât limba liturgică. La popoarele slave, limba liturgică e alta decât limba vorbită de aceste popoare. La greci, limba liturgică e alta decât limba vorbită azi de popor, e o limbă greacă veche. La noi, limba liturgică e cea vorbită de popor. De aceea, limba vorbită de popor capătă un cuprins de taină și de sfințenie. Noi avem cuvinte minunate. Poate toate cuvintele noastre au un cuprins de taină pe care nu-l au cuvintele altor popoare. Cine poate traduce cuvântul cuviință în altă limbă? Dar la câtă îndatorire nu ne obligă acest cuvânt? Să avem cuviință unii față de alții. La noi nu se folosesc pentru exprimări alți termeni decât cuvânt, adică legătura între unul și altul, de la conventus. Noi am făcut din conventus cuvânt, cuvântul ne leagă. Cuvântul nostru să ne lege cu adevărat — de Hristos și unii de alții — și în viitor! Noi suntem un popor al comuniunii în credință. Să rămânem un popor al comuniunii prin credință, dându-ne seama că nu trebuie să părăsim acești termeni ai noștri minunați.

Sunt la noi foarte mulți termeni francezi. O fi ea limba franceză o limbă elegantă și o limbă precisă, dar n-are farmecul tainic pe care îl are limba noastră. N-are seva de taină pe care o are limba noastră, n-are spiritualitatea noastră. Noi suntem poporul cu cea mai mare și cea mai unită spiritualitate, dar am căutat s-o înăbușim. Această spiritualitate se vede și în arta poporului. Ați văzut Muzeul Țăranului? Dacă n-ar fi fost țăranul, n-am mai fi avut aceasta.

Eu cred că țăranul este cel mai nobil om din poporul nostru, țăranimea este cea mai nobilă. Prea ne-am lăsat așa disprețuiți, socotind că alte clase sunt superioare. Țăranimea a desăvârșit arta noastră. A păstrat datinile noastre minunate, a păstrat unitatea noastră. Ce însemnează datinile pentru poporul român, ce sfințenie au datinile, datinile de la Botez, datinile de la Cununie, datinile de la orice moment important al vieții, cum participă tot satul, cum participă toți la ele. Adică aici persoana n-o mai poți separa, să spui: «de aici sunt eu, de aici tu», și nici psihologie nu mai poți face în felul acesta, adică iau pe omul cutare și-l studiez și văd ce este el. În fiecare om e amprenta celorlalți. Deci, grija de ceilalți, preocuparea de ceilalți, bucuria de ceilalți, influențele celorlalți. Deci, nu mai există un individ și, de aceea, nici un raționalism care separă. Aceasta-i un raționalism simplist, care împarte. Ori nu este viața așa. Viața este rațională și în același timp

superioară rațiunii, mai presus de rațiune. Sau e rațională tocmai întrucât e comunitară: e raționalitate în comunitate, o rațiune comunitară, o rațiune a ansamblului, o rațiune a ceea ce depășește individualul. Așa cum sunt în Dumnezeu rațiunile tuturor nedespărțite, și oamenii, în rădăcina lor, sunt o unitate, și toate lucrurile în rădăcina lor sunt o unitate și o armonie, sunt făcute unele pentru altele.

Eu nu pot să înțeleg individualitatea. Cea mai mare bucurie a mea e să mă bucur de atenția cuiva! Dacă mă bucur de atenția cuiva nu mai sunt nefericit, iar atenția mea față de el trebuie să însemneze pentru el aceeași bucurie. Trebuie să uit de mine ca să fiu fericit, pentru că dacă uit de mine și mă preocupă altul, se va preocupa și altul de mine și asta numai mă face fericit. Dacă mă preocup numai de mine, rămân singur și sunt nefericit. Egoismul te face nefericit. Numai smerenia, uitarea de tine, să uiți de tine, și atunci ai toate semnele că nu ești uitat de alții. Ești înconjurat de toată atenția altora. În smerenie nu ești singur; în smerenie ești întotdeauna în comunitate. Pe când în egoism, pretenția că ești numai tu e o nenorocire. Și de fapt nici atunci nu ești singur, că omul nu poate fi singur. Și cel rău are nevoie de alții. Are nevoie de lauda lor, are nevoie de exploatarea lor, are nevoie de critica lor, are nevoie de pretenția că e mai bun decât alții, așa că realitatea nu e nici individualistă și nu e nici

totalitaristă. Asta nu a învățat Occidentul!

Satul are sobornicitate, comunitate. Asta e sobornicitatea Bisericii — comunitatea! Tot satul hotărăște împreună. Spunea un profesor de lângă Făgăraș cum îl învățau părinții să se roage: "Doamne, ține-mi vitele; Doamne, ține-mi pe taica și pe maica; Doamne, ajută-mă să nu mă fac de răs în sat!" Adică el nu era forțat să nu se facă de răs, ci el de bunăvoie căuta să nu se facă de răs în sat, să însemneze ceva pentru sat. Nu silit. Da, avea și el o bucurie: să fie în atenția satului, și-n asta se vede importanța lui, că însemnează ceva pentru sat, că face ceva pentru sat, că aduce o glumă a lui, că aduce o hârnicie a lui, un talent al lui, că face ceva pentru altul în numele lui Dumnezeu. Ei, asta a pierdut Occidentul: sobornicitatea pe care o avem de la Biserică. Cât e de sobornicesc satul care merge la biserică împreună! Cât am fost la părinții mei, pe tata nu l-am văzut să se certe cu cineva, să strige la cineva. Niciodată! Dacă cumva un vecin avea ceva cu el, se ascundea în casă, se ducea în casă. Iar mama spunea totdeauna, când criticam pe cineva: "Lasă, dragul mamei! Fii om de treabă și zi bună ziua către oricine!" Asta o împlinea rugăciunea comună a Bisericii și era de răs cel ce duminică nu se îmbrăca frumos și nu mergea la biserică.

Asta era spiritualitatea noastră, spiritualitatea creștină. Astăzi s-ar spune că sunt lucruri depășite.